Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

decembrie 2012 – ianuarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

Voi face privelişte cerească pe pământ cu Tatăl şi-i voi arăta omului locaşul fericirii cereşti, pe cei îndumnezeiţi prin strălucirea Mea în ei, căci ei Mă vor iubi mult şi va străluci mult iubirea lor, mult şi cu izvor fără de vad peste pământ şi va adăpa pământul peste tot cu iubirea şi cu iertarea şi va odrăsli peste pământ vremea iubirii între om şi Dumnezeu, şi se va împlini acest cuvânt.

pagina 16

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Dumnezeu Savaot, Tatăl Meu, Mă porneşte din dreapta Sa şi-Mi spune să Mă fac cuvânt coborât pe pământ, căci toate se sfârşesc fără Dumnezeu, şi numai El mai rămâne, iar El le face noi pe toate la cuvântul Său. Amin.

Cobor la tine, popor al cuvântului Meu, şi aduc la masa Mea cu tine pe cei din cer, care prăznuiesc în ziua aceasta pe ierarhul Nicolae, pe cel plin de umilinţă pe pământ şi în cer, pe cel plin de dar, care s-a făcut cunoscut pe pământ şi în cer prin duhul blândeţii şi prin puterea credinţei şi a fost bogat, căci a iubit sărăcia pentru el şi a strâns bogăţii pentru săraci şi le-a împărţit lor, ba a împărţit şi credinţă şi umilinţă şi duh de pocăinţă, căci cel ce împarte din cer are rod în cei ce primesc de la el.

Să înveţi, măi poporul Meu, pe toate câte Eu ţi le împart şi să aibă ele rod în tine, rod din cer şi pentru cer, căci fericit este cel ce îşi strânge din cer şi în cer, fiindcă cele din cer în cer se întorc, cu tot cu cei ce fac rod din ele şi îl împart pe pământ ca să rodească cer pe pământ, cer în inimile oamenilor, care n-ar putea trage spre cer cu dragostea lor dacă n-ar avea pe cineva ca să

le arate calea şi rodul ei.

O, te învăţ în ziua aceasta taina unui dar frumos şi s-o lucrezi tu pe ea spre bogăţia ta cea din cer. Ai grijă de lucrarea recunoştinţei, fiule. Păstrează-te într-o ascultare cu mare iubire, cu mare recunoştinţă pentru cei care te ajută şi-ţi îngrijesc duhul şi lucrul tău cel pentru Mine, şi care se adună în cer ca avuţie a ta, unde molia şi viermele n-o strică, nu ajung să aibă viaţă şi să strice în cer. Trebuie să ştii cu ce se lucrează taina recunoştinţei, căci dacă nu ştii n-o lucrezi, n-o iubeşti şi nu te faci prin ea scump la Dumnezeu, de preţ înaintea Sa, aşa cum sfinţii au preţ la Dumnezeu.

O, e mare frumuseţe să văd Eu pe pământ recunoştinţă în lucrarea omului! N-aţi fi putut singuri să fiţi ceea ce sunteţi şi trebuie să fiţi voi, dacă n-aţi fi fost sprijiniţi şi mult ajutaţi şi învăţaţi de cineva care vă dă din cer. Sunt mulţi pe pământ care-şi dovedesc recunoştinţa faţă de cineva care-i ajută din cer, cu cele din cer, că e mult cer pe pământ care se poate împărţi oamenilor cu bogăţia harurilor lui dacă are cine să împartă celor ce stau departe de Dumnezeu Vistierul, şi sunt mulţi care se întorc să aducă mulţumire şi care se aduc ei înşişi până la locul de unde le-a venit lor ajutorul.

O, poporul Meu, aştept de la tine multă recunoştinţă faţă de cei ce te ajută să fii tu popor al Meu, căci tu pe Mine nu Mă vezi, dar îi vezi pe cei dintre Mine şi tine aşezaţi de Mine înaintea ta pentru viaţa ta, pentru hrana credinţei tale în Mine, pentru hrana dragostei tale pentru Mine, pentru hrănirea ascultării tale de Dumnezeu, pentru taina mântuirii tale din păcat ca să fii tu sfânt şi nu păcătos. O, câte daruri primeşti tu! O, cât de recunoscător trebuie să fii şi să înveţi să fii aşa! Această înţelepciune este deasupra a toate, iar cine n-o are pe ea lucrătoare este Lucifer, cade în păcatul lui Lucifer, care n-a mai stat supus Făcătorului lui şi s-a ridicat peste El şi şi-a pierdut toată strălucirea, de s-a făcut negru, căci el a uitat lucrarea recunoştinţei faţă de Cel ce l-a înfiinţat şi peste Care s-a semeţit odată cu neascultarea lui de Dumnezeu, căci el l-a ascultat pe om şi n-a mai privit la Mine ca să vadă de la Mine şi nu de la om.

O, aveţi grijă, fiilor! Recunoştinţa trebuie să-şi aibă întreagă faţa şi lucrarea sa în voi. Nimic nu sunteţi fără ea, nimic înseamnă omul care nu are în purtarea sa şi în inima sa dovada recunoştinţei faţă de cel care îl sprijineşte pe el ca să fie al Meu, ca să rămână al Meu. Numai cel ce nu voieşte să rămână al Meu, numai acela nu-şi păstrează recunoştinţa şi lucrarea ei faţă de cel de la care-L ia pe Domnul peste viaţa lui.

O, fiilor, e tare, tare urât păcatul nerecunoştinţei când el îşi face loc la vedere cu lucrarea lui din om. Nimeni nu trebuie să aibă lucrul său mai puţin decât cel de la care îl are el împărţit spre lucru. Când vezi pe cineva care are în slujba sa un om ca să nu fie fără slujire omul, şi când vezi că el nu face mai mult decât cel care îl ia spre slujire, e păcatul nerecunoştinţei în el, e păcatul trufiei, care-i place să stea în om şi să-l facă diavol pe om. Cei ce nu slujesc cu credincioşie şi cu jertfă sfântă şi scumpă sub cei ce le îndrumă zilele şi nopţile şi le veghează viaţa, aceia nu simt trufia şi n-au credincioşie şi n-au recunoştinţă pentru mai-marele de peste ei şi nu sunt mari dacă nu ştiu ce este mărirea aşa cum a ştiut proorocul Daniel, care a ştiut cât de mare trebuie să fie în slujire ca să slujească cu credincioşie pentru treburile regelui, la care el era rob şi nu fiu, iar voi sunteţi fii, fiii Mei, şi fiecare fiu îşi slujeşte părintele cu mare credincioşie, sau se trage din slujirea sa din pricina necredincioşiei şi se duce şi-şi cheltuieşte viaţa în desfrânări până ce dă el de rodul rătăcirii lui de la purtarea şi slujirea sa la casa tatălui său.

O, vai de părinţii care nu-şi învaţă copiii să slujească în casă mai mult decât părinţii, căci aceia n-au de unde să înveţe lucrarea recunoştinţei faţă de cei ce le-au dat lor viaţă şi îngrijire lor! Vai de aceştia, vai şi de părinţi, şi de copii, că iată, aceasta este faţa acestei lumi stricate din creştet până în tălpi şi care-şi dărâmă unii altora toate întăriturile, căci sunt zidite pe nisip, precum este scris de cei ce se zidesc pe nisip.

O, fiilor, e zi de învăţătură sfântă peste voi. Aveţi învăţător în ziua aceasta viaţa şi faptele ierarhului Nicolae, care primea de la Mine şi împărţea pe pitite darurile, ca nu cumva să-l mărească pe el cineva pe pământ, căci toţi cei ce

sunt măriţi de oameni nu sunt cei meritoşi, precum meritoşi nu sunt cei ce îi slujesc pe ei. O, feriţi-vă ca de moarte de bucuria cea de la dragostea cea din jur pentru voi, căci omul pe pământ nu merită nimic, decât pe Dumnezeu pentru iertarea de la El peste om, căci omul este păcătos şi are nevoie de recunoştinţă faţă de Dumnezeu şi de pocăinţă mereu înaintea Sa. Cel ce nu dovedeşte recunoştinţă mare faţă de Dumnezeu şi de semenii săi şi mai ales faţă de cei ce îi călăuzesc paşii şi viaţa, acela iubeşte păcatul şi stă în păcatul nerecunoştinţei şi stă nepăsător în acest păcat. O, cum să fie frumos un aşa fel de om, o aşa desfrânare în om? Cum să fie frumos cel fără de creşterea Mea peste el şi în el şi în afara lui apoi cu ea? Când omul se duce la racla sau la mormântul unui sfânt, el îşi dovedeşte recunoştinţa faţă de binefăcătorul lui, care l-a scos pe el din întuneric şi din boli şi din multe necazuri şi griji şi se duce şi se apleacă şi crede ceea ce face, şi doreşte el după binefăcătorul său. O, iată pildă pentru învăţat de la ea! Dar cea mai frumoasă recunoştinţă o are cel ce lucrează mult lucrarea binefăcătorului său de peste el şi care a pus peste el rodul lucrării recunoştinţei, rodul ascultării şi al jertfei înaintea celui ce i-a dat lui slujire şi mântuire prin ea şi purtare aleasă în purtarea lui cea plină de rod sfânt, plină de virtutea recunoştinţei.

E zi de praznic de sfinţi şi trebuie să dai daruri sfinte poporului Meu, o, arhiereule sărbătorit între sfinţi în ziua aceasta, căci lucrarea ta cea de la Mine ţie aceasta este, şi nu Mi-ai cerut plată pentru ea, căci Mi-ai fost fiu şi nu slugă, şi ai iubit să fii recunoscător Făcătorului tău.

Fiilor, fiilor, cei ce ascultă nu sunt cei ce poruncesc, nu sunt cei ce doresc ca ei. Această învăţătură s-o dobândiţi voi acum. Amin.

——— *Învăţător al celor ce credeau în Tine şi al celor blânzi ca şi mine şi al celor ce iubeau să se înfrâneze de la voile lor, acelora le-am fost eu de ajutor şi de păstor spre Tine al lor, o, Doamne Învăţător. I-am învăţat pe ei recunoştinţa faţă de Tine, Cel ce eşti Vistierul bunătăţilor celor spre mântuirea oamenilor şi spre înţelepţirea lor.*

Mi-ai pregătit cu mari minuni rangul de arhiereu peste creştetul meu şi am fost mereu dator pentru această măreaţă lucrare pusă de Tine peste mine cu minuni văzute şi înţelese de mulţi atunci, dar, o, nu puteam, nu puteam purta slava de la oameni, nu puteam, că mă prindea frică mare faţă în faţă cu Tine, Doamne mare, că nu mai Tu eşti Cel slăvit, numai Tu. Mi-am ascuns cât am putut de mult lucrarea harului meu cel de la Tine, că n-am putut să primesc eu cele ce Tu şi numai Tu meriţi şi ai.

Le-am dat celor necăjiţi ajutorul care le lipsea şi i-am scăpat de păcat greu şi am făcut cât am putut pentru om înaintea Ta, căci m-ai hărăzit să-Ţi îngrijesc turma Ta pe pământ, şi fără răgaz s-o îngrijesc.

Le spun, Doamne, la toţi arhiereii de pe pământ că nu ştiu ei ce au de lucrat, de vreme ce nu lucrează ei aşa cum am lucrat eu înaintea Ta cu lucrarea harului de arhiereu, şi le spun lor că le trebuie mare, mare pocăinţă, mare de tot, căci prea multă slavă a Ta au furat ei de la oameni pentru ei şi nu s-au temut şi nu se tem să facă această lucrare de Lucifer şi să-Ţi ia Ţie

slava, când omul nu merită decât pocăinţă multă, căci este păcătos.

O, de ce, Doamne, uită omul că este păcătos? Dacă n-ar uita aceasta ar fi treaz omul pentru răspunsul său înaintea Ta, de care omul nu poate scăpa. O, cum să facem să dărâmăm de tot din om pe Lucifer, pe acest arhipăstor satanic, împuternicit stăpân al iadului de către toţi oamenii care slujesc lui, păstor mincinos, care-şi zideşte din duhul trufiei scaun de împărăţie în om şi de stăpânire peste om de nu mai poate omul să scape de sub stăpânirea lui?

O, e lipsă mare de recunoştinţă între om şi Tine, Păstorule bun şi blând şi plin de răbdare, Doamne, şi stau de vorbă o clipă acum cu fiii poporului Tău şi le spun lor aşa:

O, fii şi fiice, o, copii ai unei aşa de mare lucrare dumnezeiască coborâtă cu Dumnezeu la voi şi peste voi, faceţi-vă rost mereu de mare şi nesfârşită recunoştinţă pentru darul acesta vouă adus şi pentru cei ce-l poartă spre voi şi vă poartă de grijă duhovniceşte pentru cele din cer şi pentru cele de pe pământ pentru voi, căci viaţa voastră trebuie îngrijită, şi e grea de tot această datorie purtată pentru voi. O, fiţi plini de recunoştinţă şi de purtare recunoscătoare, că nu puteţi fi frumoşi fără această minune care-l face pe om fiu al celui ce-l poartă pe el. Nici un fiu statornic nu porunceşte, nu schimbă povaţa de peste el, nu-şi scoate înţelepciunea sa înaintea celui ce cu înţelepciune îi împarte lui ca să fie el şi ca să aibă Dumnezeu peste el pe pământ şi în cer. O, aveţi grijă, fiilor, să nu striviţi puterea celor ce vă poartă, şi fiţi recunoscători prin credincioşie, prin aplecare cu iubire şi prin ascultare cu sfială, căci Domnul vă aşteaptă să străluciţi prin acestea şi să se vadă lumina lor peste voi. O, mulţumiţi-vă cu ceea ce aveţi, căci sunteţi sărăcuţi, şi fiţi bogaţi în daruri sfinte şi hrăniţi-vă şi îmbrăcaţi-vă în ele şi umiliţi-vă pentru ele, umiliţi-vă mult şi mereu, ca să fiţi purtători de daruri din cer şi ca să fiţi fiii Celui Preaînalt, Care din înălţimea Sa vă dă vouă cu multă umilinţă, căci Se apleacă până la voi.

O, nici să se pomenească la voi păcatul nerecunoştinţei. Fiţi blânzi cu inima şi cu mintea şi cu lucrarea acestora, ca să puteţi aduce recunoştinţă pentru binele aşezat peste voi, fiilor. Fiţi plini de daruri, şi să nu lipsească din voi darurile sfinte, şi care împart sfinţenie şi statură sfântă unii de la alţii, unii pentru alţii, fiilor, căci greu se mai desparte omul de ceea ce învaţă şi face, iar voi, lucrând pe cele sfinte vă veţi despărţi cu greu de ele, şi ele de voi, că intră ele în firea şi în fiinţa omului şi îl nasc din cer pe om, din cele sfinte şi pentru cele sfinte mereu, şi va avea neamul român mireasa Domnului în mijlocul lui, împodobită ea pentru Mirele ei, Hristos.

Aş vrea să scape Domnul de acest arhiierarh satanic, care-şi face din trufie tron în om şi are turmă cât n-o cuprind ochii omului. O, aş vrea să se strice lucrarea lui Lucifer din mintea şi din inima omului, şi vă dau vouă în ziua aceasta daruri de sus: blândeţe, credincioşie, înfrânare, sfială sfântă vă dau şi duhul recunoştinţei pentru toate acestea, o, fii şi fiice ale acestui cuvânt de sus peste voi, şi să-L bucuraţi pe Domnul împărţind acestea, care să se vadă a fi ele în voi, şi apoi izvorul lor. Amin.

O, Te rog, Doamne milos, împodobeşte-i pe ei cu toate podoabele Tale scumpe şi sfinte şi nimeni să nu fie ca ei mai frumoşi pe pământ, iar ei să aibă recunoştinţă şi purtarea cea pentru ea. Pace Ţie din partea lor, pace, Doamne, şi mângâierea de la ei să-Ţi vindece mereu durerea Ta! Amin.

—— O, lângă arhiereul Tău Nicolae am şi eu ziua mea de serbare între sfinţi, muceniţa Filofteia, Doamne al meu. Îmbracă, Te rog, poporul, în haina slavei, în haina milei Tale, ca să aibă părinţi poporul Tău de azi, că greu e de cei fără de părinţi pe pământ, fără de Domnul şi de sfinţii Săi cu ei, căci eu Te-am avut pe Tine tată şi mamă că n-am avut sprijin de părinţi, şi fericire mare am purtat în sufleţel de la dragostea mea de Tine şi simţeam că nu mai este pe pământ un alt fericit în afară de mine, că tânjeam după Tine aşa micuţă cum eram, dar dorul de Tine trecea măsura mea, şi de la Tine a avut el şi m-a împodobit şi m-a înveşmântat în haina slavei cea de sus, o, Doamne. Îţi mulţumesc cu mare smerenie că stau acum lângă Tine cu sfinţii şi grăiesc eu

poporului Tău de azi, pe care toţi sfinţii şi toţi îngerii îl aşteaptă şi îl privesc şi îl fericesc, iar pentru această alegere a lor le trebuie lor umilinţă cum n-a mai fost în veac şi multă recunoştinţă pentru ceea ce sunt şi fac ei, căci Tu le eşti lor Păstor şi îi înveţi pe ei toate, şi buni la învăţătură şi la ascultare trebuie să se dovedească ei. Pace Ţie de la noi şi de la ei! La fel ca şi părintele serbat azi, Nicolae, la fel şi eu, muceniţa Ta, Îţi doresc de la ei, iar ei să nu uite de darurile sfinte şi de datoria lor înaintea Ta, o, Doamne Păstor. Amin.

—— O, ce frumoşi sunt paşii celor ce vestesc pacea! Luaţi din bucuria cuvântului Meu coborât peste poporul Meu, o, sfinţi iubiţi şi mari cu iubirea, prin lepădarea de sine cu care aţi stat voi înaintea Mea şi înaintea oamenilor pe pământ.

Pace peste Mine şi peste tine de la sfinţii Mei, măi poporul Meu! O, tot aşa să înveţi şi tu să-Mi dai şi să poţi spune după aceea: Pace Ţie, Doamne, pace de la noi Ţie!

O, poporul Meu, ca la şcoală să înveţi tu, şi să-ţi însuşeşti cuvântul Meu şi rod să aduci peste viaţa ta şi recunoştinţă să înveţi să ai pentru toţi binefăcătorii tăi din cer şi de pe pământ, şi să fii micuţ la dorinţe şi mare la dăruire, măi fiule, iar bucuria Mea de la tine Mă va alina, Mă va mângâia şi mult Mă va mângâia, o, poporul Meu, din cer şi de pe pământ povăţuit de Dumnezeu, Păstorul tău. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2012

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon, făcătorul de minuni

Cu mângâiere, dar şi cu dojană Mă aşez în ziua aceasta faţă în faţă cu neamul român, şi am în lucru cu Mine oştirile cereşti şi îngereşti, şi duhul răbdării sfinte aşezăm încă între Noi, cei din cer, şi neascultarea de Dumnezeu, care s-a suit cu lucrarea ei până sus la cer de pe vatra aceasta, căci neamul român stă în nepăsare de suflet pentru soarta lui cea de azi şi cea de mâine şi rabdă cei din cer întârzierea lui spre îndreptarea şi spre înţelepciunea lui cea de sus.

Sunt Domnul şi Mântuitorul tău Iisus Hristos, o, neam român, şi Mă aşez cuvânt peste tine şi stau cu tine în sfat în ziua aceasta. Tu azi te bucuri în parte pentru praznicul Naşterii Mele, şi zic în parte, că e multă tristeţe şi multă nemângâiere peste cei mari cu inima şi cu înţelepciunea în fiii acestui neam, care văd cu adâncime primejdia care dă să se aşeze în legea ei cea nimicitoare de Dumnezeu şi de oameni peste fiii neamului român, care nu vor să-şi deschidă inima şi mintea şi ochii pentru soarta lor cea de azi şi cea de mâine. Eu însă sunt în veghe sfântă peste tine, neam român, iar lupta Mea pentru viaţa ta cea de sus lucrează tainic, lucrează cu înţelepciune dumnezeiască şi cu răbdare roditoare, nepricepute acestea de cei lacomi de slavă şi de bani şi de scaune şi care cred că ei sunt dumnezeii tăi şi că nu mai sunt alţii peste tine şi că viaţa cea de azi şi cea de mâine a neamului român este sub mâna lor, sub cheia lor, sub puterea lor cu totul. O, Cel ce a făcut cerul şi pământul are în mâna Sa arma cea umilitoare pentru cei ce se trufesc aşa, căci Eu sunt Dumnezeul umilinţei şi nu fac pogorământ pentru cei bolnavi de duhul slavei deşarte şi de puterea lor peste oameni, în vreme ce este Dumnezeu peste toate câte sunt şi vor fi, şi peste care veghează Dumnezeu.

O, cum pot Eu să-ţi spun acum pace ţie, neam român? Sunt cu Tatăl Meu Savaot prin cuvânt de sus în mijlocul tău în ziua aceasta şi sunt cu sfinţii Mei coborât şi cu sărbătoare de cuvânt. O, nu pot să-ţi spun pace ţie, căci pace nu este în tine, ci este doar închipuirea ei. Nu este pace fără Domnul, nu este nici chiar când cei ce-şi zic puternici se simt mari peste un neam de oameni. Dar cum să-ţi spun Eu, Domnul, o altfel de urare? Iată, îţi spun veghe ţie, o, ţara Mea cea de azi, şi aşa şi Tatăl Meu Savaot îţi spune.

O, Tatăl Meu Savaot, duhul mângâierii nu-l putem pune peste neamul român, căci el n-a vegheat cu ascultare de cuvântul cel de sus, trimis la vreme de cumpănă peste el, căci duhul trufiei, ziditor prin fiii minciunii, al căror tată este diavolul din pricina minciunii mânuită de ei pen-

tru placul lor de a stăpâni peste acest pământ ales de Dumnezeu pentru slava cea de sus, acest duh, această lucrare vrăjmaşă neamului român nu poate lăsa duhul mângâierii cea de la Dumnezeu să se lase peste acest neam, ci trebuie dojană acum pentru neveghea acestui neam, pe care l-am povăţuit cu multă mângâiere de cuvânt şi l-am îndemnat să nu stea în nepăsare în vreme de cumpănă, căci este o lucrare vrăjmaşă care voieşte să-l strâmtoreze şi să-l supună sub ea şi să-l ducă cu minciuna cea bine plătită ca să cumpere prin ea biruinţa celor ce s-au unit stăpânitori acum şi care au supus sub primejdie soarta cea de azi şi cea de mâine a neamului român.

Hai, Tată Savaot, poate vor înţelege dojana, că mult povăţuit a fost acest neam şi n-a dat ascultare cuvântului Meu, care s-a purtat spre el cu povaţă şi cu veghe ca să asculte acest neam. O, hai să Ne aşezăm în sfat cu neamul român, Tatăl Meu Savaot.

— *O, Fiule Emanuel, copilul Meu Cel Unul născut din Tatăl, îndureraţi răbdăm această durere grea. Trebuie să veghem peste cei necredincioşi, ca nu cumva să se întâmple cu ei ca şi cu cei din Ninive, cărora le-am trimis prooroc să-i vestească de veghe, de pocăinţă şi de îndreptare ca să nu-şi atragă numaidecât pedeapsa faptelor lor şi să piară ei cu totul. Şi chiar dacă au crezut atunci ninivitenii, n-a trecut vreme multă şi s-au lăsat spre necredinţă pentru cuvântul proorocului trimis spre ei şi au căzut din nou în aceeaşi neveghe cei din cetatea Ninivei şi a pierit apoi cu zgomot cetatea aceea.*

O, neam român, Fiul Meu Iisus Hristos stă pe vatra ta cuvânt cu veghe cerească în el şi-ţi dă din Duhul Sfânt, Care Se face cuvânt de cincizeci de ani şi mai bine şi veghează şi lucrează cu toate puterile cereşti în mijlocul acestui neam, iar tu, tată, n-ai voit să asculţi povaţa ca să veghezi şi să nu se smulgă de pe tine ocrotirea şi cei ce te vegheau mult şi se curăţau pentru tine ca să te vegheze în chip curat, ca să te cureţe de minciuna celor ce s-au aşezat acum peste tine, folosind ei duhul înşelării ca să se aşeze ei pe scaunele de cârmuire şi să facă din tine poporul lor, voia lor, popor obidit sub placul lor cel fără Dumnezeu. O, îţi trebuie dojană, tată, căci ai fost necredincios şi n-ai vegheat cu Domnul, Care aşa de dulce şi de sfânt ţi-a făcut mereu trezirea, şi te-a povăţuit Fiul Meu cu iubire ca să-L primeşti şi ca să asculţi de El pentru viaţa ta. O, tu vrei, oare, să cazi în suferinţă cum n-a mai fost în tine? Iată, Noi, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh veghem la căpătâiul tău şi ducem luptă grea şi cerească pentru mântuirea ta de sub cei ce s-au aşezat acum pe scaune ca să te stăpânească ei, şi nu sunt de Domnul ei hărăziţi peste tine, decât dacă tu meriţi pedeapsă prin ei acum, ca să-ţi înţelegi neascultarea, fiule român, căci aceştia au furat cu minciună voinţa celor ce în români i-au scris pe ei pe scaune şi care au fost cumpăraţi cu bani şi cu făgăduinţe mincinoase, şi iată, povara a început să crească peste tine şi să-ţi vezi neascultarea ta de Dumnezeu, Care te-a povăţuit la vreme să nu dai voie să te stăpânească cei nedrepţi cu Domnul şi cu tine, ci să te scoli şi să veghezi şi să te uiţi bine ca să-i vezi pe cei ce se curăţă pentru tine ca să-ţi vegheze viaţa de furi şi de tâlhari. O, n-ai ascultat, şi cazi în suferinţă acum, şi vei face ochii mari vrând-nevrând şi vei înţelege că n-ai ascultat de Dumnezeu, Care S-a făcut peste tine cuvânt şi slavă de cuvânt, gata să Se lupte lângă tine cu tot cerul pentru biruinţa ta. O, credinţă sau dragoste cu sila nu se poate face, dar cel necredincios trebuie dojenit spre înţelepţire şi trebuie sprijinit cu povaţă.

*O, neam român, ţi-a dat Fiul Meu Hristos cuvânt peste tine. Înţelegi tu iubirea Mea? Îţi fac rugăminte sfântă Eu, Tatăl Savaot. Veghează, tată, veghează cu trezie, că este în primejdie soarta ta cea de azi şi cea de mâine. Oştirile de sfinţi şi de îngeri sunt în luptă şi în răbdare sfântă şi în veghe dumnezeiască pe vatra ta pentru soarta ta. Eu, Tatăl, Mă ridic de pe tronul slavei şi stau cu Fiul Meu Iisus Hristos în lucrare tainică peste tine ca să-ţi gătim salvarea, o, ţara Domnului. Tu ai atâta bogăţie de cuvânt coborât pe masa ta! Scoală-te şi citeşte şi te încălzeşte de dragostea lui, că iată, n-ai ascultat în ziua când toate oştirile cereşti şi îngereşti au stat gata să te ajute, să te vegheze, să te insufle şi să te ridici şi să spui **nu** celor ce te-au supus*

*acum sub ei prin numărul celor ce au fost plătiți să spună **da** și să cazi tu apoi sub stăpânirea fiilor trufiei și ai minciunii lor de peste tine, iar tu ai stat acasă și n-ai ieșit la luptă și nu te-ai apărat, iar oastea cea vrăjmașă și bine plătită împotriva ta s-a sculat și a făcut biruință pentru cei ce s-au așezat peste tine acum.*

O, e jale între cei din cer de la neascultarea ta și se bucură duhul cel potrivnic Mie și ție de le neveghea ta, de la somnul tău, și e grea acum lupta celor din cer pentru ocrotirea ta, popor român. Așa păţea și poporul Israel. Îi făgăduiam mulțime de iubire și de slavă și-l rugam să urmeze după cuvântul proorocilor, dar el se dădea la nepăsare și la idoli și părăsea ascultarea de Dumnezeu, și a fost el părăsit de Domnul și numai o rămășiță a mai rămas din el adevărată.

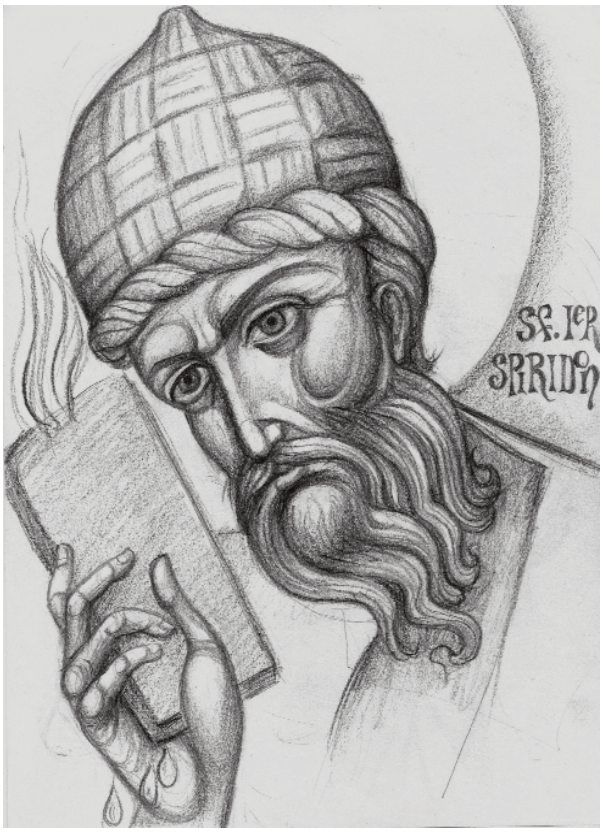
O, voi, cei îndureraţi acum în mijlocul neamului român, și care ați stat de veghe în toată vremea cea rea până la ziua întrebării și ați povățuit poporul și i-ați dat să știe ce să facă și cum să lucreze, o, chiar dacă el n-a ascultat de voi, cei curați cu inima pentru el, nu vă pierdeți nădejdea, căci voi sunteți cu mult mai mulți decât cei puțini între voi care v-au dat vânzării și au primit bani din mâna celor plini de bani și care pentru bani trăiesc și jefuiesc avutul celor suferinzi. O, fiți plini de răbdare sfântă și de credință sfântă că Dumnezeu aduce dreptatea și lucrează pentru ea. Lucrați și voi lângă Noi, cei din cer, și vegheați cu lucrare văzută și știută a fi și grăită peste neamul român și nu slăbiți pentru duhul dreptății, căci trebuie să propovăduim în cer și pe pământ duhul iubirii de țară, țara venirii Fiului Meu cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp. Stați pe posturile de veghe și dați de gol lucrarea nelegiuirii, dar cu umilință să lucrați și cu milă să vegheați, căci cei umiliți vor fi biruitori. Mă aplec cu cuvântul și vă rog cu umilință de Tată ceresc, împodobiți-vă cu duhul rugăciunii spre Dumnezeu și cu zile de post și de jertfă înaintea Sa, căci acest soi de vrăjmași nu cade decât în fața acestor arme cu putere prin ele însele, după cum Fiul Meu Hristos a biruit tot așa duhul lumii când L-am lăsat să fie ispitit de acest diavol. O, lupta nu este pierdută, ci mai degrabă sunt pierduți cei ce s-au înălțat acum unii pe alții pe scaune de stăpânire peste acest neam, dar este scris despre cei ce se vor înălța că vor fi rușinați și smeriți pentru duhul trufiei lor, căci cei fără Dumnezeu sunt nimic, sunt pentru tăiat, căci rodul lor este otrăvitor, iar otrava usucă viața în care ea pătrunde.

O, Fiule Emanuel, am grăit lor, celor mari cu inima în neamul român și le-am dat nădejde și duhul cunoașterii și al răbdării încă. Suntem cu sfinții la masă de cuvânt pe vatra neamului român. Te mângâi, tată, Te mângâi, Fiule scump, că suferința Ne este mare, și sfântă Ne este răbdarea. Să-i așteptăm pe cei treji pentru duhul dreptății în acest neam și să le dăm lor harul și darul ca să facă ei lucrare de apostoli așa cum se mai poate și să ajute ei duhul neamului român și vederea ochilor lui, care n-au vegheat în ziua când a fost nevoie de veghe ca să nu vină furul, dar furul a venit și a căzut durerea peste cei curați cu inima, și este încă de răbdat și de vegheat și de lucrat, și va veni curând-curând, încurcătură de limbi peste cei ce s-au sprijinit unii de alții pentru câștigare de scaune dar care nu se iubesc nici măcar ca pe pământ, și se rabdă unii pe alții pentru păruta lor slavă, pentru bolnava lor dorință de stăpânire, dar toate acestea sunt veștede prin înșiși cei ce le lucrează, și este scris pe masa cea dinaintea tronului lui Dumnezeu cuvânt rostit de gura celui ce se arată mare acum între cei ce au furat stăpânirea și care a spus cu gura sa cuvântul Scripturii care spune că «cel ce ridică sabia, de sabie va pieri»*, și așa va fi, precum Scriptura grăiește, și se va împlini acest cuvânt peste cei ce au ridicat sabia lor și au tăiat cu ea tot rodul cel cu trudă îngrijit și au semănat mărăcini mulți în locul rodului și dau aceștia să înăbușe sămânța cea curată, dar vine Domnul și va așeza dreptatea Sa, și va locui ea pe acest loc sfințit prin cuvânt, vatra neamului român. Amin.*

—— O, Tatăl Meu Savaot, puterea Noastră este durerea. Ea are putere mare cât iubirea. Cu ea vom semăna dreptatea și sămânța ei cea multă peste cei ce au nedreptățit neamul român acum.

Sculați-vă voi toți, cei mari cu inima și cu

înţelepciunea dreptăţii sfinte şi nu staţi din veghe, căci Eu, Domnul, am privit la voi în toată vremea şi mereu vă privesc şi văd înţelepciunea în care vă păstraţi, căci voi sunteţi dintre cei ce nu sugeţi sânge, ci daţi vlagă neamului român prin veghea în care staţi şi grăiţi prin ea. Iar această vampă, acest duh de femeie îmbrăcată în roşu şi stând călare pe fiară, sugând ea sângele neamului român în numele lui mamona, are scris în Scripturi blestemul de peste ea, iar banii ei asupra capului ei să cadă cu tot cu preţul desfrânării ei, precum este scris despre fiara cea de la sfârşit de timp şi despre femeia care stă călare pe fiară şi despre fărădelegea ei. Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu Savaot, şi acest fel de sabie este scrisă pentru vampa cea pitită acum sub stacojiul ei, înşelând ea neamurile pământului peste tot, şi acest duh fălos ca al lui Goliat îşi va pierde capul sub sabia sa, căci şi-a zidit pe nisip. Amin.

Vă dau din Duhul Meu vouă, celor curaţi la inimă şi pe mâini în neamul român, şi strângeţi-vă în acest duh şi staţi de partea luminii a toate şi sprijiniţi sufletele şi înţelepciunea acestui neam, care plânge negrăit şi se uită în lături după salvatori. Ieşiţi tot mai în lumină voi, cei ce îmbrăţişaţi lumina şi adevărul, ieşiţi şi faceţi lumină peste întuneric şi daţi de gol faptele ascunse ale întunericului care a prins stat mare peste neamul român, neam care nu trebuie să-şi piardă întâietatea cea de la Dumnezeu şi să cadă iar sub mână străină şi dușmană pentru soarta lui, căci este cu gura căscată o cursă veche şi care trebuie dată în lături, dar veghe mare trebuie din cer şi de pe pământ, căci vremea este cu noapte peste ea.

O, eşti cu bucuria amestecată cu durere, neam român. Nici cei ce s-au scris biruitori asupra ta, nici ei n-au pace, nici ei. Se tem şi ei, căci conştiinţa îi scurmă din pricina nedreptăţii cu care şi-au făcut loc pe scaune mari, şi voi trimite Eu, Domnul, duh tulburător peste conştiinţa lor, peste liniştea lor vopsită, şi teama va creşte în ei, iar minunile cereşti îşi vor arăta înţelepciunea şi vor ajuta pe cei nedumeriţi. Şi va veni Domnul cu pacea apoi, căci cât fiii trufiei stau încă pentru ca să dea socoteală faţă de cele zdrobite de ei, pacea va avea de aşteptat şi de lucrat în taină pentru arătarea ei apoi. Acum însă sabia va lucra despărţirea minciunii de adevăr, a întunericului de lumină şi va fi apoi Domnul Biruitorul, Mielul Cel salvator, Care spală păcatele, Eu, Domnul, Care spăl în sângele Meu vărsat pentru om pe cei ce-Mi deschid ca să le fiu lor Mântuitor. Amin.

O, pace ţie, ţara Mea cea de azi, neam român, dacă vei vrea, dacă vei şti să lucrezi pentru pacea ta, pentru salvarea ta. Amin.

Acum fac cale sărbătorii sfinte pentru ierarhul Spiridon, cel plin de har, de mult, mult har, căci în ziua aceasta sfinţii şi ceata arhiereilor din cer şi de pe pământ au slujire şi imn de laudă pentru acest mare slujitor sărbătorit, care a păstrat lângă el în slujire oştirile îngereşti şi le-a dat lor putere pe pământ cu harurile lor.

O, pace ţie între sfinţii cerului, slujitorule

slăvit de Domnul pe pământ, căci ţi-am dat har, har peste har să iei şi să arăţi lucrările lui! Cei adevăraţi în slujire şi în credincioşie au sărbătoare pentru tine în ziua aceasta, iar cei abătuţi de la părinţi şi de la datinile sfinte se laudă că sărbătoresc naşterea Domnului, naşterea Mea cea de acum două mii de ani, dar vai de sărbătoarea lor, căci este slujire la idolii lor, şi nu mai este la locul ei această sărbătoare, pe care Eu şi sfinţii Mei am păstrat-o la locul ei, şi vine apoi praznicul Naşterii Mele pe pământ şi Mă voi face cuvânt de naştere în ziua aceea, zi mutată de la locul ei de slujitorii lui antichrist, cel mereu descoperit şi arătat cu degetul că este vrăjmaş adevărat şi nu slujitor adevărat aşa cum lumea îl crede şi îl slăveşte când îl vede îmbrăcat în haină de sfânt.

Iar tu, apostolul Meu sărbătorit azi, scrie-te în cartea Mea din zilele acestea cu sărbătoarea ta, căci Eu, Domnul, Îmi scriu mereu cuvântul Meu în ea şi stă deschisă ea pe pământ pentru mântuirea neamurilor, precum este scris. Amin.

—— *Mă scriu, Doamne, cu Tine în carte şi le amintesc celor ce Ne iau spre ştire de sus că bogăţia celor ce doresc să aibă bogăţie, când ea cade în mâinile celor hrăpăreţi ea se face diavol pe pământ stăpânind în om şi nu-şi mai închide gura lăcomiei ei ca să nu sugă de la cei săraci pentru ea. Vai de cei bogaţi, care năd̆ăjduiesc în strânsura lor, căci ei o părăsesc şi nu o moştenesc.*

Am fost arhiereu pe pământ şi am avut bogăţii şi lucram la fiinţa lor şi la rodul lor apoi şi împărţeam cu umilinţă până şi la furi, căci aveam inimă cerească, şi numai cei cereşti ştiu de ce trebuie să aibă omul bogăţie, dar cei slujitori lui mamona nu ştiu.

O, cât de mult Te-am mărturisit eu oamenilor, Doamne, al meu Stăpân! O, cât dor aveam în mine ca să-Ţi arăt oamenilor harul şi puterea lui, împărţite mie pentru slava Ta! O, ce blestem a căzut peste pământ, Doamne! Nu mai sunt veghetori asupra duhului minciunii şi al deşertăciunii şi care să nu fie biruiţi de fiii şi de puterile întunericului şi care să facă minuni măreţe şi să biruiască prin ele pe cei trufaşi şi necredincioşi şi neînduplecaţi. O, câtă stăruinţă trebuie să fie pentru ca să fie omul mărturisitorul Tău pe pământ! Greu vor răspunde în faţa Ta cei ce stau sub nume de veghetori şi de slujitori ai Tăi pe scaune sfinţite pentru cei curaţi şi nu pentru fiii fărădelegii a tot pământul, Doamne! O, varsă Duhul Tău Cel promis să Se reverse peste cei mulţi prin cei puţini, care Te vor sluji pentru adevăr, fii şi fiice, robi şi roabe, bătrâni şi tineri şi umple, Doamne, pământul de coborârea Ta cu har mare pe el, că e târziu, târziu şi totul a obosit, şi secera cea nemiloasă a timpului cel nepreţuit de om dă să taie toată aşteptarea Ta, Stăpâne mare. Rugăciunile sfinţilor Tăi stau înaintea Ta cu cupele lor pline, precum este scris pentru zilele cele de apoi, iar Tu îndură-Te, Doamne, de facerea Ta toată şi înnoieşte-o pe ea, căci Tu aşa ai făgăduit, şi vino, Doamne, cu oştirile cereşti şi cu multa Ta slavă pe pământ, căci sfinţii toţi spre Tine privesc şi aşteaptă pe pământ să vii cu cerul tot, să vii, Doamne, să vii. Amin.

—— Eu, Domnul, ascult şi lucrez şi aduc vremea harului cel mare şi mult, şi va rămâne acest izvor şi va fi hrană şi slavă peste toate cele ce vor fi, şi plata Mea este cu Mine ca să dau această plată celor ce M-au iubit şi M-au mărturisit şi celor urmaşi lor aşa, până la vremea slavei veşnice, care va veni şi va fi ea pe pământ. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2012

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Naşterii Domnului

Cobor cu slavă de cuvânt pe pământ şi am iesle de coborâre şi-Mi aşez în ea cuvântul şi îl împart apoi şi merge vestea Mea din loc în loc şi face bucurie în inimi, că mântuire am de semănat peste oameni, fiindcă M-am coborât de lângă Tatăl Meu Savaot şi M-am născut Prunc din pântece de Fecioară ca să fiu Mântuitor, şi a fost vestită prin îngeri pe pământ

naşterea Mea.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel vestit de îngeri în noaptea naşterii Mele pe pământ. N-a putut regele Irod să-Mi nimicească venirea, căci îngerul Meu s-a purtat după Mine peste tot şi a vestit pas cu pas ocrotirea Mea, iar ea se împlinea cu ascultare mare şi Mi-a făcut Tatăl loc prin toată strâmtorarea de pe pământ, fiindcă n-aveam Eu unde să Mă aşez cu venirea Mea cea atât de tainică şi în atâta umilinţă păstrată, că nu din lumea aceasta eram Eu, şi de aceea împărăţia Mea nu are nimic în ea, şi Mi-a purtat îngerul naşterea Mea într-o iesle lângă un popas, şi aşa s-a găsit loc pentru venirea Mea pe pământ, şi umilit M-am purtat, căci în cer este umilinţă şi frumuseţe mare prin ea şi slavă mereu şi Mi-au cântat îngerii pe pământ în auzul şi în văzul păstorilor de oi şi au vestit lor naşterea Mea, căci îngerul Meu a stat înaintea lor învăluindu-i în lumină şi le-a spus: *«Nu vă înfricoşaţi de această arătare cerească şi bucuraţi-vă voi şi tot poporul, căci în Betleem, oraşul lui David, S-a născut vouă astăzi un Mântuitor, Hristos Domnul, şi Îl veţi găsi culcat în iesle pe El»*. Oaste mare cerească s-a arătat apoi cu îngerul Meu şi-Mi lăudau fiinţa şi naşterea ei şi cântau zicând: *«Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace şi între oameni bunăvoire!»*, şi aşa Mi-a ocrotit îngerul Meu fiinţa şi aşa M-a vestit el, împreună cu mare oaste cerească, şi am petrecut apoi pe pământ treizeci şi trei de ani şi am aşezat înaintea oamenilor Scriptura venirii Domnului, a Celui vestit prin prooroci că va veni, şi aşa am împlinit Eu voia Tatălui Meu, căci M-a trimis Tatăl după om.

M-a luat apoi Tatăl prin vestire de înger şi M-a purtat în Egipt ca să Mă ferească de moartea cea de la Irod, care a omorât atunci pe toţi cei mici atunci, şi M-a adus Tatăl iarăşi înapoi prin vestire de înger după ce l-a lovit cu moarte pe Irod, şi M-am aşezat în oraşul Nazaret şi s-au împlinit toate câte cu umilinţă a fost să le împlinesc după datini, şi naşterea Mea s-a aşezat pe pământ cu toată rânduiala ei, iar îngerii M-au slujit.

O, mamă Fecioară, îndurerată ai fost atunci, căci Eu eram Prunc mic, şi toată grija a căzut pe voi şi toată umilinţa cea pentru venirea Mea aţi purtat-o. Mergeaţi cu Mine pribegi, voi, cei ce Mi-aţi însoţit naşterea şi prigoana ei din partea lui Irod, iar tu şi Iosif aţi suferit pribegi cu Mine în braţe, şi peste tot era strâmtorare pentru Noi.

E praznic pentru naşterea Mea în ziua aceasta, o, mama Mea Fecioară, şi e amintirea acelei nopţi măreţe şi slăvite când voi nu găseaţi loc de popas ca să Mă aşezaţi pe pământ pe Mine, Cel născut din pântecele tău fecioresc, mamă. Bucuria ta cea pentru naşterea Mea n-a avut lărgime în inimioara ta, căci umilinţa îţi creştea odată cu toată durerea cea de la neprimire pentru tine şi pentru Mine şi odată cu toată prigoana care venise din partea regelui Irod, şi Ne-am purtat spre Egipt, şi am venit iarăşi înapoi, şi am crescut în Nazaret şi M-am arătat din vreme în vreme lui Israel, căci aveam de împlinit toate proorociile cele despre Mine, o, mamă.

Cântarea cea pentru naşterea Mea cea de atunci o cântă mulţime de oameni, de atunci şi până azi, dar durerea Mea şi a ta nu se naşte în inimi, mamă. O, cât de mic e Dumnezeu pe pământ, mamă! Aşa vrea omul, o, mamă, şi vrea ca Domnul să-i slujească lui, iar tu plângi de mila Mea, de dragostea ta de Mine, o, mama Mea, căci Eu sunt Cel neiubit de om şi Mă tângui în cer cu tine şi cu Tatăl, căci omul este rece cu Dumnezeu, o, mamă.

— *O, nu plânge, nu plânge, Copil născut în Betleem în vremea regelui Irod, căci eu voiesc ca Tu să ai bucurii, că mama aşa îşi alină copilul ca să nu plângă el, ca să nu-l doară pe el. O, Îţi plânge Duhul de două mii de ani şi plângi după dragoste. O, Îţi plânge iubirea pentru care Te-ai născut şi ai venit s-o aşezi pe pământ. O, plânge aşteptarea Ta cea lungă, Fiul meu Iisus Hristos. Am plâns mereu tot într-o tăcere pentru Tine, Cel prigonit de la naşterea Ta şi până la iarăşi întoarcerea Ta în slava cea de sus lângă Tatăl Savaot. Suntem sărbătoriţi Tu şi eu, suntem în cer sărbătoriţi, şi unul altuia ne alinăm lacrima şi iubirea ei, iar aşteptarea ne dă puteri şi răbdare şi nădejdea cea proorocită în Scripturi.*

O, Fiule Emanuel, Copil îndurerat şi fără adăpost pe pământ, cine, oare, mai este creştin ca să Te poată cu adevărat mărturisi cu gura şi

cu fapta? Pe pământ creştinii trăiesc viaţă păgână, amestecată cu slujiri idoleşti, chiar dacă după datini sunt botezaţi în numele Tău. O, cum să facem să-i deprindem pe ei cu adevărul bucuriilor, cu lacrima cea după Tine, Fiule îndurerat de la om? Suspinul naşterii Tale din noaptea aceea este la fel de tare în mine, la fel de zdrobit, şi dau să Te ocrotesc de dureri ca şi atunci, căci sunt mamă. O, va veni vremea să nu mai plângem, căci toate se vor face noi, ca în frumuseţea cea dintâi când omul nu-L îndurera pe Dumnezeu, şi numai o clipă a fost aceasta, şi apoi omul L-a făcut mic pe Dumnezeu şi mare pe el însuşi peste toate, şi aşa se ştie el de atunci şi până azi.

Cerem milă de la om, Fiule de sus. Cerşim popas, dar locul în casa omului este strâmt de tot pentru Dumnezeu şi este plin de idoli ca şi atunci în noaptea naşterii Tale, şi nu va fi omul fericit decât atunci când Domnul va fi aşa, căci omul trebuie să fie şi la greu şi la bine după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, aşa cum Domnul este ţinut să fie, după ce omul s-a mărit cu mărirea sa înaintea cerului şi a pământului.

Păstrăm acum în amintire durerea bucuriei pe care noi am avut-o în vremea naşterii Tale pe pământ şi avem nădejdea că durerea va rodi starea cea de sus între om şi Dumnezeu, căci toate sfârşitu-s-au, şi se aşează începutul, o, Fiule scump. Amin.

—— O, când a fost începutul a fost şi cuvântul, şi Dumnezeu era Cuvântul, o, mama Mea, şi Eu eram Cuvântul, şi iată, s-a aşezat iarăşi începutul, căci Eu Mă fac cuvânt între cer şi pământ şi zidesc Ierusalimul, mamă, dar Mă doare de la om şi am rane la mâini şi la picioare şi la frunte şi sunt încins peste rană, dar aşa lucrez şi aşa zidesc, căci tămăduire nu este pentru Domnul. Când omul are o suferinţă se duce fuguţa la doctor pentru vindecare, dar suferinţa Mea nu mai are leac, nu mai are doctor, căci omul ar fi să-Mi fie vindecător. O, dacă Eu M-aş gândi numai o clipă la Mine n-ar mai fi cerul şi pământul, ci s-ar clătina de tot şi s-ar sfârşi cu ele. O, mamă, dacă cei ce Mă poartă azi cuvânt peste pământ s-ar gândi la ei, n-aş mai avea Eu cale pe pământ şi nici popas şi nici popor primitor de Dumnezeu şi veghe peste el şi zidire cu el pe pământ. O, greu Mi-a fost şi acum două mii de ani să-i fac pe toţi cei aleşi Mie de Tatăl să se lepede de sine şi să-Mi dea Mie viaţa lor, trupul lor, mersul lor, graiul lor şi inima lor ca să Mă zidesc în ea pentru mântuirea multora când Eu le-am cerut lor aceasta şi le-am zis: *«Eu în voi, şi voi în Mine; mergeţi în numele Meu şi mântuiţi oamenii, căci s-a apropiat de ei împărăţia cerurilor, şi vrednic va fi lucrătorul de plata sa apoi, căci semne şi minuni vă vor însoţi şi veţi vesti voi Evanghelia Mea cu voi până la toate marginile şi mulţi se vor mântui prin ea».*

O, neam român, neamul Meu cel de la sfârşit de timp, în tine Mi-am zidit acum şi Betleemul şi Nazaretul şi cuvântul cel pentru a doua Mea venire şi toată lucrarea Mea cea pentru sfârşit de timp, şi de pe vatra ta veghez şi priveghez peste tine şi peste popoare prin îngerii Mei şi pun sigiliul Meu, al numelui Meu peste actul naşterii tale prin cuvântul Meu cel de sus şi nu te vei putea ascunde dinaintea Mea şi dinaintea popoarelor cu obârşia ta cea de la Mine, că de la început şi până la sfârşit te-am aşteptat să fii tu ţara Mea cea de azi, în care să vin şi să-Mi aşez tronul judecăţii făpturii şi împărăţia şi înnoirea a toate apoi prin cuvânt, ca şi la început când la cuvântul Meu s-au zidit cerul şi pământul sub privirea lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui.

O, neam român, n-ai înţeles de ajuns vremea cercetării tale, dar vom da mâna tot mai strâns şi vom citi de pe înălţimi cartea iubirii dintre Mine şi tine şi te vor căuta popoarele îndepărtate de Mine şi vor lua de pe vatra ta mana cea ascunsă şi vor afla taina salvării şi a mântuirii şi vor afla legea iubirii şi a iertării, căci Eu te-am iubit de la început şi până la sfârşit şi te-am aşteptat aici, la sfârşit de timp, şi am slava Mea în tine acum, şi cu iubire ca focul Mă scriu pe vatra ta şi Mă înfiinţez în cartea Mea cea de azi şi este ea tronul judecăţii făpturii şi totul se va naşte într-o clipă prin cuvântul Meu, care înnoieşte lumea. O, Mi-e dor de tine şi voiesc să crezi venirea Mea la tine, că Mi-e dor. Regii şi stăpânii te vor a lor, că au aflat taina ta cea de la Mine hărăzită ţie, dar Eu te doresc a Mea, şi dorul Meu te ţine

în Mine, şi Eu veghez peste tine cu cetele îngereşti, ţara Mea cea de azi. O, e praznic de naştere în mijlocul tău, şi Eu la ieslea Mea de cuvânt grăiesc peste tine şi-ţi trimit să Mă auzi şi să nu mai trăieşti tu păgâneşte, o, ţară creştină, căci sărbătorile sfinte tu le petreci păgâneşte de tot şi n-are cine să-ţi spună că greşeşti lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, vin şi-ţi spun greşeala ta, şi-ţi mai spun că omul poate fi mai fericit decât îşi face el fericire pe pământ cu slujirile lui din sărbători. O, ţară scumpă a Mea, să te doară de Dumnezeu şi să-I alini Lui rana, iar El îţi va pregăti sărbători şi slavă în sărbători, că nu aşa trebuie să sărbătorească omul, ci cu slavă cerească în mijlocul lui, că fără Domnul e pustiu şi e iad pe pământ.

O, fii ai oamenilor, o, fiilor, când daţi pe cale de o măreţie, de o înălţime măreaţă, voi, cei care aveţi inimi mari şi simţitoare pentru cele măreţe la vedere pe pământ, vă înfioraţi, vă miraţi, vă bucuraţi când intraţi într-un locaş de biserică înalt şi plin de podoabele înfiinţate cu mână de meşter ca să atragă ele pe cei ce trec. O, iată-Mă pe Mine, Domnul, coborât în calea voastră cuvânt cu putere în el, plin de măreţie în cuvânt, pe cale de nori mergând spre voi şi cuvântând cu voi, iar voi nu tresăriţi ca atunci când daţi de ceva măreţ pe pământ în ochii voştri. O, iată ce înseamnă omul şi ce înseamnă Dumnezeu, căci omul se bucură, se minunează, se suie cu mintea şi cu privirea minţii şi a inimii, iar Domnul coboară, Se smereşte şi Se îndurerează că omul nu mai tresaltă să dorească întâlnirea lui cu Mine, şi n-ar tresări nici dacă M-aş arăta blând şi smerit în calea lui aşa cum sunt Eu şi numai Eu cu adevărat aşa, căci numai Dumnezeu este aşa la duh şi la înfăţişare, iar omul nu este aşa.

Naşterea Mea în om este cea mai mare minune, de care atât de mult s-ar bucura omul, mai mult decât păstorii de pe deal care au avut în faţa colibei lor în noaptea naşterii Mele oaspeţi cereşti, din cer cântându-le lor slavă şi cântare cerească şi vestindu-i pe ei de naşterea Mântuitorului lumii şi văzându-Mă ei apoi în iesle născut la Betleem.

Cu greu Îmi fac lucrarea Mea cea de la Tatăl dată s-o săvârşesc, cu greu, ca şi acum două mii de ani când am venit şi am crescut şi Mi-am cules ucenici şi am mers cu ei din loc în loc presărând semne şi minuni ca să-i atrag la Tatăl pe oameni, o, şi grea Mi-a fost povara neiubirii de la om. Chiar şi ucenicii Mă îndurerau când Eu atâta îi iubeam şi atâta îi învăţam să-Mi stea aproape,

să-L poarte pe Domnul pe pământ, iar ei erau reci, şi dintre ei M-au îndurerat şi am răbdat de la ei, căci unul M-a trădat şi M-a vândut spre moarte, altul s-a lepădat de Mine, altul s-a îndoit întru învierea Mea, şi Eu le spusesem lor că întristat este de moarte sufletul Meu, dar ei nu ştiau de ce, nu ştiau că de la ei eram întristat, căci când aveau de vegheat pentru Mine ei s-au culcat să doarmă, iar Eu le-am spus: *«Dormiţi de acum, căci stăpânitorul lumii vine şi Mă ia de lângă voi!»*. I-am trimis la culcare, căci M-am întristat de lipsa lor de putere şi de priveghere pentru Mine, şi durerea Mi-a fost mare, şi mare Îmi este şi acum când dau să iau naştere în om şi nu poate omul aceasta. Când văd omul cât veghează de mult pentru bucuriile lui idoleşti şi nu-l apucă somnul, Mă doare, şi dau să-l înduplec şi să-i dau lui alte bucurii, adevărate bucurii.

Voi face cu Tatăl privelişte cerească pe pământ şi-i voi arăta omului fericirea şi pe cei drepţi pentru ea, ca să se tânguiască toţi oamenii că n-au voit să ştie şi să caute fericirea şi locaşurile ei, de unde n-ar mai pleca nimeni dacă ar fi trimis pe pământ aşa cum Eu am fost trimis ca să duc pe umerii Mei chin şi suspin şi să întăresc prin suferinţa Mea locaşul celor fericiţi şi moştenitori fericirii pe care şi-au dorit-o în vremea aşteptării lor după ea, căci numai cei ce sunt fericiţi pe pământ cu frumuseţe din cer, numai aceia învaţă şi ajung apoi acolo unde ei privesc cu dor, şi fără de sfârşit este acolo fericirea. Amin.

Vin pe pământ cuvânt şi-l chem pe om spre fericire şi spre adevărul ei. Poposesc aici, la locul coborârii Mele, şi stau cu slavă de cuvânt înaintea celor ce vin cu colindele naşterii în ziua aceasta, iar bucuria Mea o doresc Eu lor. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pace pe pământ, şi între oameni, bunăvoire! Cântarea îngerilor naşterii Mele o cânt şi Eu, Domnul, Cel născut în iesle pe paie acum două mii de ani, Cel slăvit de îngeri şi de toate puterile cereşti în noaptea naşterii, neavând Eu loc în casa de popas, ci afară pe paie, încălzit la pieptul Fecioarei mamă şi vegheat de Iosif cel blând şi de îngeri în faţa furiei regelui Irod, care căuta viaţa Mea.

Cuvântul Meu este trimisul Meu şi este cel ce trimite celor însetaţi de cer cuvântul Meu, mângâierea Mea lor în zi de praznic sfânt, praznicul naşterii Mele pe pământ. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2012/7 ianuarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului întâiului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Cu sfinţii vin, şi Mă aşez în cartea Mea cea de azi cu grăirea Mea cu ei, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, Hristos, Fiul Său Cel Unul-născut, iar sfinţii sunt asemenea Mie, cuvânt, căci în cer lucrează cuvântul şi nu este ca pe pământ, ci altfel este în cer.

Pacea Duhului Meu s-a alinat mult de la lucrarea sfinţilor Mei pe pământ, căci ei au arătat în faptă văzută mărturisirea credinţei lor în Mine, Cel iubit şi urmat de ei până în cer, unde e doar cuvântul şi răsplata fericirii iubirii sfinţilor Mei, iar la sfârşitul a toate pe pământ se aşează odihna cea deplină a sfinţilor Mei şi încetarea aşteptării lor, a credinţei prin care au nădăjduit toţi sfinţii, şi va fi veşnica sărbătoare apoi, masa cea veşnic întinsă, de la care sfinţii vor gusta fericirea cea fără de sfârşit pentru ei.

Cobor în cartea cuvântului Meu cu mucenicul Ştefan, al cărui duh a purtat pe Duhul Sfânt în cuvânt înaintea celor ce M-au răstignit pe cruce ca să rămână ei, căci se temeau ca nu cumva să fiu Eu mare şi să nu mai fie ei. O, iată ce face omul mare pe pământ! Ucide pe Dumnezeu, ucide Duhul lui Dumnezeu din faţa lui, ucide locaşurile purtătoare de Dumnezeu de teamă că nu vor mai fi ei cei mari pe pământ.

Se tem cei mari de Duhul Sfânt din om şi ucid locaşul luminii de sus şi ţin pământul şi oamenii şi tot ce e pe el în stăpânirea lor, căci ochii lor nu văd în cer şi nici nu-i ridică în sus ca să vadă în sus, şi numai pe cele de jos le doresc ei, iar pentru ei sfinţii sunt un chin, o opreliştе a măririi lor pe pământ şi nu pot cădea la pace cu lumina Mea din sfinţi şi nu se lasă până nu o sting

din calea lor, dar ea lucrează apoi mai mult, şi e numai lumină cerul sfinţilor, şi vai pământului dacă n-ar fi lumina sfinţilor Mei din când în când pe el, căci întuneric ar fi de-a pururi deasupra adâncului de pe pământ, aşa cum era mai înainte de început când Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, şi când Dumnezeu a zis să fie lumină, şi apoi s-a făcut lumina şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric şi s-au desăvârşit apoi prin cuvânt cerul şi pământul şi toată oştirea lor.

Cuvântul Meu cel de azi este cuvântul cel de la început, prin care s-au întocmit cerul şi pământul şi toată oştirea lor, şi taină mare ca şi la început poartă în el cuvântul Meu cel de azi şi locul din care el iese cu izvor, căci precum din Eden ieşea un fluviu ca să ude Edenul şi care de acolo se despărţea în patru braţe ca să adape toată faţa pământului aşa cum aburi se ridicau din pământ la început ca să adape pământul şi să-l poată umezi şi ca să pot Eu lua ţărână şi să-l fac pe om din pământ, o, tot aşa lucrez Eu şi azi şi tot aşa adăp şi azi pământul, ca şi la început, şi Duhul Sfânt Se poartă pe deasupra apelor tulburi şi a tot răul de pe pământ şi a tot adâncul răului, până ce Eu, Domnul, voi rosti cuvântul cel pentru facerea toată din nou, dar mai întâi trebuie să fac lumină din cuvânt şi să lucrez în lumină şi să vadă omul lumina aceasta, care se desparte de întuneric, o, şi ce frumos va fi când facerea cea nouă va aduce privelişte ei la vedere şi va arăta ea pe cele ce s-au lucrat cu trudă multă prin sfinţii care au nădăjduit că va veni Domnul cu lumina facerii a toate la lumină şi cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, mult lucrători pe pământ în vremea lor cu Duhul Sfânt în ei, făcându-L să plutească pe deasupra a tot întunericul, care nu are nimic cu lumina, pe Duhul Sfânt, pe Domnul Cuvântul între cer şi pământ!

Grăiesc cuvinte mari şi plutesc ele în taina Duhului Sfânt şi adapă pământul până peste zări, şi nimeni cu mintea nu pătrunde adevărul că aşa este şi că aşa face cuvântul Meu, şi este ca şi la început când nimeni nu era ca să audă cuvântul facerii cerului şi a pământului, dar ele s-au întocmit şi s-au desăvârşit prin îngeri lucrători şi împlinitori, şi apoi l-am zidit pe om, şi tot aşa va fi şi acum, şi voi putea apoi să-l zidesc şi pe om, căci el va vedea lumina Duhului Sfânt şi se va lăsa luminat de ea şi lucrat de ea, ca şi la început când pe toate pe rând le-am lucrat, şi apoi M-am odihnit şi am sfinţit odihna Mea.

O, mucenic mult mărturisitor tronului slavei Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt, care ţi s-a deschis la arătare când ai trecut pragul spre cele dorite de duhul tău cel mărturisitor, o, iată ce cuvinte mari se nasc în cartea Mea cea de azi în ziua ta de sobor între sfinţi! Tainele facerii celei noi ies din gura Mea şi adăp cu ele pământul ca să-i dau întocmire nouă prin cuvânt, din cer să-i dau, şi tot aşa şi omului de pe pământ, căci a venit vremea înnoirii a toate şi M-a trimis Tatăl pe pământ cuvânt şi taină de cuvânt şi ţin pe braţe începutul cel nou, cel mic acum şi puţin priceput acum, dar din care Eu, Domnul, ies cu râul cuvântului Meu şi adăp locul izvorului lui şi împart în patru părţi apoi cursul lui peste pământ ca să odrăslească prin această semănătură de cuvânt cerul cel nou şi pământul cel nou, căci ele nu se zidesc decât prin cuvântul Meu cel rostit pentru înfiinţarea lor, căci cuvântul Meu înseamnă lumină, iar lumina dovedeşte întunericul şi se aşează ea cu taina ei şi aduce la lumină lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul şi iarăşi toate se fac. Amin.

—— *O, Doamne, iată cum eu Te mărturisesc iarăşi acum, spre sfârşit de timp, când Tu vii cuvânt pe pământ cu sfinţii Tăi cei mult trudiţi pentru Tine în vremea lor pe pământ! Văd cum cerurile se deschid şi stau deschise deasupra pământului, iar Tu de-a dreapta Tatălui pe tronul slavei Treimii lui Dumnezeu, şi eu Te mărturisesc ca şi atunci, căci Ţi-am fost mărturisitor în Duhul Sfânt şi n-am tăcut ca să nu Te mărturisesc, căci mă temeam mult de pedeapsa nemărturisirii Tale şi nu de moartea care ameninţa viaţa trupului meu atunci înaintea celor ce Te-au răstignit, căci au rămas ei în întunericul lor dacă n-au iubit lumina aşa cum am iubit-o eu.*

Ziua mea de serbare între cei ce sunt mucenici după ceata lor cea din cer este aşezată de părinţi lângă praznicul Naşterii Tale, Doamne, şi mă uit pe pământ cu Tine la câtă idolie se închină oamenii în numele zilelor Tale de sărbătoare şi ale sfinţilor Tăi. Până şi creştinii care

s-au vândut păcatului slujesc plăcerilor şi stau despărţiţi de Tine pentru plăcerile lor păcătoase, iar dacă Tu nu-i spui omului păcatul el îşi zice că nu este păcat păcatul lui şi că el este plăcutul Tău, iar Tu eşti Dumnezeul lui.

O, Doamne, trebuie să-i spunem omului păcatul, căci şi aşa înţelege el greu de tot că paşii lui păcătoşi îl duc departe de salvarea lui din păcat. Eu le-am spus celor din vremea mea păcatul lor, căci dacă nu-l spuneam, vai mie avea să-mi fie apoi, dar eu am voit cu cei din cerul Tău să ajung şi să nu tac pentru Tine, Cel prigonit de ei tot atât de mult ca şi în vremea răstignirii Tale, căci pe unde vedeau ei un mărturisitor de-al Tău de atâtea ori Te ucideau, dar numai cu trupul, Doamne, căci noi făceam aripi albe, ţesute din lumină şi ne pregăteam zborul spre cer şi lăsam în urmă credinţă şi mai multă pentru Tine în oameni, căci se ridicau mulţi şi se uneau cu Tine prin credinţă şi prin jertfă şi-Ţi pregăteau Ţie naştere în ei şi se umplea pământul de credinţă în Tine, căci şi azi este credinţă pe pământ, dar păcatul îşi ascunde faţa lui cea otrăvitoare de Dumnezeu în om şi nu poate omul scăpa de acest şarpe, care l-a muşcat de inimă pe omul cel din rai şi l-a tras afară spre păcat.

O, trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, căci el nu-şi poate spune că e păcat păcatul lui şi-şi face mereu rost de păcat şi se mângâie cu el, cu diavolul, Doamne, căci păcatul este diavol şi-i face omului părere că este iubit şi că iubeşte, dar moartea nu iubeşte, ci ucide, Doamne. Eu sunt cel ce pot să-i spun omului aceasta, căci era cât pe ce să-mi fac căsătorie mai înainte de mucenicie când nu ştiam că voi fi mucenicit, ci numai Tu ştiai că-mi vei trimite aceasta, căci ai văzut că păcatul stă la pândă şi dă să mă ademenească şi să-mi păteze lumina şi pe Duhul Sfânt, al Cărui locaş eram, şi nu dădeam să-mi spun că e păcat şi că-L părăsesc pe Duhul Sfânt pentru păcat. O, inima omului este alunecoasă mult şi poate omul cădea şi din cer, chiar când e gata să pună al doilea pas după ce pe primul l-a pus, iar inima trebuie vegheată, Doamne. Eram arhidiacon după rangul cel bisericesc, dar mai-marii de peste mine n-au vegheat viaţa mea cu Tine aşa cum mi-ai vegheat-o Tu, şi mi-ai trimis înainte înger şi ai lucrat minunat asupra râvnei mele pentru Tine şi le-am spus eu păcatul la cei ce Te-au răstignit şi care se puneau mereu pieziş Duhului Sfânt, lucrător lui Dumnezeu pe pământ prin sfinţi, că nu mai puteam purta durerea necredinţei lor, cel mai greu păcat, cea mai dureroasă palmă pe care Ţi-o dau necredincioşii, Doamne, iar eu eram mistuit de tot de râvna pentru Tine şi s-au gândit numaidecât să mă pună la tăcere şi să se acopere cu legea, când ei erau cei mai aprigi blasfemiatori ai legii şi ai Tăi.

O, dar trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, iar neamului creştinesc să-i spunem că nu poate fi el neamul Tău dacă nu se desparte de păcat şi de orice fărâmă a lui, căci fărâma este ruptă din întreg şi duce la păcatul cel întreg apoi şi fiecare stare duce la rădăcina ei, la obârşia ei, iar eu în ziua aceasta sfântă plâng îndurerat ca să semăn cu Tine, Doamne, ca să fiu după chipul şi asemănarea Ta, căci

oamenii pe pământ şi până şi creştinii petrec păgâneşte sărbătorile cerului, iar cerul lucrează cu cuvântul peste faţa pământului, căci al Domnului este pământul, iar omul a uitat al cui este pământul.

O, popor al cuvântului care te hrăneşte din cer, tu să nu uiţi că al Domnului este pământul şi nu al tău. Tu să nu uiţi că al Domnului este locul pe care eşti aşezat ca să trăieşti pe el ca în cer şi nu ca pe pământ, unde omul I-a luat Domnului dreptul şi trăirea Sa cu omul! O, nu uita să asculţi de Stăpânul Cel din cer şi cu frică şi cu cutremur să te păstrezi înaintea Lui cu paşii tăi, cu jertfa ta, cu statura ta, cu purtarea ta pe pământul ales Lui, Domnului, Care-ţi dă din cer, căci oamenii de pe pământ n-au lăsat loc cerului pe pământ cu ei şi au luat în stăpânirea lor facerea lui Dumnezeu şi fac acest păcat, pentru care toţi oamenii vor da răspuns lui Dumnezeu.

O, Doamne, slavă Ţie, multă slavă numai Ţie pentru toţi sfinţii Tăi care Te-au slujit cu râvnă, căci Tu i-ai ajutat să fie aşa! Duhul Sfânt este gonit de pe pământ, dar Îşi găseşte loc în cei ce Te iubesc şi Te mărturisesc, şi strălucesc ei apoi înaintea oamenilor aşa cum am strălucit eu înaintea celor ce Te-au răstignit şi care o nouă răstignire Ţi-au pregătit în trupul meu, dar Tu m-ai înviat şi mi-ai dat haina învierii, haina slavei, şi sunt cu Tine în slavă şi Duhul Sfânt este strălucirea mea, de pe pământ şi până în cer arătându-Şi El strălucirea peste mine, cel ce Te-am mărturisit cu râvnă pe pământ, căci Te-am iubit, Doamne, iar jertfa mea cea sângeroasă m-a păstrat numai Ţie, numai Ţie iubire pentru vecie, şi-Ţi mulţumesc acum în cer de grija Ta părintească cu care m-ai iubit şi m-ai păzit de păcat şi m-ai încununat atunci cu strălucirea Ta şi în haina Ta m-ai luat şi mi-ai dat cerul de patrie şi sunt acum din cer mărturisitor. Amin.

— O, ce frumos, ce frumos îl face pe creştin duhul mărturisirii, mucenicule al Meu şi mare mărturisitor! Ce frumos te-a făcut Duhul Sfânt şi râvna ta pentru Domnul tău, ce frumos! Această frumuseţe minunată îi umple de teamă pe cei ce iubesc împărăţia acestei lumi de pe pământ şi o stârpesc de lângă ei, căci nu se potriveşte lor. O, nu mai ştiu oamenii, nu mai ştiu nici creştinii care-şi greşesc unul altuia, nu mai ştiu să ierte greşeala unul altuia zicând *«Tată, iartă!»*, ci mai degrabă îşi cer socoteală şi sunt reci pentru această iubire şi-şi vor dreptate unul împotriva celuilalt şi nu învaţă de la sfinţi cum trebuie să fie un creştin pe pământ.

Voi face privelişte cerească pe pământ cu Tatăl şi-i voi arăta omului locaşul fericirii cereşti, pe cei îndumnezeiţi prin strălucirea Mea în ei, căci ei Mă vor iubi mult şi va străluci mult iubirea lor, mult şi cu izvor fără de vad peste pământ şi va adăpa pământul peste tot cu iubirea şi cu iertarea şi va odrăsli peste pământ vremea iubirii între om şi Dumnezeu, şi se va împlini acest cuvânt. Amin.

Iisus Hristos este numele Meu şi acest cuvânt. Amin, amin, amin.

Aşez cuvânt pentru binecuvântare peste paşii celor ce aşteaptă cu dorul în ei praznicul de Bobotează şi strângerea lor cu Mine la masă aici, la izvor. O, veniţi, cei ce iubiţi slava cea cerească, veniţi şi împărtăşiţi-vă de ea, şi vă voi face părtaşi fecioarelor înţelepte, dar candelele voastre să lumineze de credinţă, căci sala Mea de nuntă se găteşte pentru voi şi vă aşteaptă la masă cu Mine, la masă cu Domnul, şi-Mi voi revărsa peste voi izvorul Meu, Boboteaza cuvântului Meu cel plin de duh de bobotează şi vă voi bucura iubirea şi vă voi învăţa pe voi ascultarea şi lucrarea ei şi duhul ei cel din cer. Amin.

27 decembrie 2012/9 ianuarie 2013

se distribuie gratuit

Ilustraţiile revistei:
lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa